

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094921120.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Vognmandslæs af hjerter! Af dem går der flest til. Her er et: dettes ejer slog sig ned i ægteskabets lænestol, lod sig pleje, blev før og doven og tabte været af fedning. Mager er lidenskab med kinder efter strygmål, men fed er dorskhed med topmålte kinder, hvide som ister og røde som skært studekød. Her er et hjerte gennemprykket som en nålepude, ti det har løbet mange følelsers 57spidsrod, meget har det banket for, både lavt og højt, men intet kunde dette danaidiske kar holde: det var en stadig siven ind og siven ud. Her er et sålelærshjerte, ægte tykhudeskind; som en mumie har det ligget i hans bryst, et gavnløst kar. Og hvad der var i det — om der var noget — kom aldrig ud til andre, og hvad der vilde ind, fandt aldrig indgang. Og her: bævrende lindt som et blødkogt æg, ti over hærdende ild har det aldrig været, og aldrig kendte det den prøvende frost; beskyllet af blide stilleværsbølger, vugget som en rullesten ved medgangens strandbred, sådan har det altid ligget og rökket: ingen fandt det hverken koldt eller stanset, men aldrig har det ringet eller kimet til højmesse, det var klangløst som bly og ler. For enhver stod det åbent på vid gab, men hjerterummet var kun en dør — så snart man var inde, var man ude igen; dette hjerte hade ingen kamre. Og se! et svalekar er dette, har aldrig været varmt, kunde ikke blie det, men mange har søgt det, for under den hvideste sne aner man den rødeste vulkanild, men her frøs deres elskov, og de gik bort med dødens kulde i deres sjæl. Men se så dette her! For mangel ungersvend, der ledtes vild af sit raske blod — skævt hænger hjertet i vort bryst, og skæve bugter lærer det at slå på livets bane — for mangel en har dette opfyret en kærlighedens gloende ovn, af hvilken han ikke er kommen uskadt ud, var han end nok så stor en vismand og profet.